

[Niels Helveg Petersen]

Indgrebet over for betalingsbalancen i form af bunden opsparing er ikke en udformning, der er så retfærdig, som den burde være, men der er dog det tilbage som noget centralt ved den bundne opsparing, at de, der rammes, er mennesker, der har mere end 150.000 kr. i skattepligtig indkomst, og som hører til dem, der bedst kan pålægges byrder. De kommer til via denne bundne opsparing at yde et reelt bidrag til samfundsøkonomien, fordi de bundne penge er rentefri og derfor selvfølgelig mister værdi, mens de er bundet.

Men lad mig føje til, at intet vel egentlig tydeligere viser det nuværende skattesystems skavanker end netop et forslag om bunden opsparing, der bygger på den skattepligtige indkomst.

Det er helt uomgængelig nødvendigt, at folketinget i løbet af dette forår enes om principperne for en skattereform, således at det perspektiv kan holdes frem for befolkningen, at man får et skattesystem, der er mere mening i, som giver en bedre fordeling af skattebyrden, og som i øvrigt betyder, at vi kommer væk fra den skattetænkning og den forvriddning af menneskers dispositioner, der følger deraf.

Når jeg, som har gjort turen med i dansk politik igennem 1970'erne – det meste af tiden i hvert fald – skal se tilbage, synes jeg, det er slående, at grunden til, at Danmark som land kom så dårligt igennem 1970'erne – også dårligere end de lande, der omgiver os – var, at der i 1970'erne ikke var de politiske muligheder for over en længere periode at lægge en økonomisk kurs og fastholde den. De politisk-økonomiske indgreb, vi foretog, blev for kortsigtede, og det næste, der kom, virkede tit i modsat retning af det, man havde vedtaget for et par år siden. Snart lempede man, snart strammede man, snart lempede man og strammede så igen til stor forvirring selvfølgelig for befolkningen og med meget dårlige resultater for den samlede økonomiske politik, herunder især beskæftigelsen og betalingsbalancen.

Jeg tror, opgaven for os nu er for første gang i mange år at fastholde en linje, der er lagt, fastholde en linje med en stram indkomstpøolitik og en ubehageligt stram udgiftspolitik, for at vi efter en periode kan arbejde os frem til ligevægt på betalingsbalancen og frem til en betydelig bedre beskæftigelse end den, vi har i øjeblikket. Det er opgaven, og

det nytter ikke noget, at folketinget skubber opgaven fra sig og ikke tør bruge de metoder, der nu engang findes – og de eneste, der findes – til en bedre udvikling.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at man skal sige sandheden til befolkningen.

Hvem var det, der sidste år gang efter gang efter gang sagde sandheden om udviklingen i underskuddet i forhold til udlandet og hver eneste gang pegede på, at det var nødvendigt at gribe ind over for årsagerne til det stigende betalingsbalanceunderskud?

Det var socialdemokratiet.

Hvem var det, der den ene gang efter den anden sagde, at problemerne forsvinder af sig selv?

Det var det radikale venstre og navnlig regeringen.

Hvem var det, der for et år siden sagde, at det, regeringen i virkeligheden pønser på, er i forbindelse med fornyelse af overenskomsterne at sige, at alle problemer nu skal løses ved yderligere at stramme i forhold til dem, der i forvejen har opnået et reallønsfald?

Det var os, og det har jo vist sig at være sandheden.

Jeg vil gerne med det samme rette den misforståelse, også for at vi ikke senere i debatten i dag kommer ind i nogle fuldstændig absurde tallege, at vort oplæg hviler på en finanspolitisk stramning over det almindelige forbrug i størrelsesordenen 8–9 mia kr. Det, vi har sagt sidste år, og som vi siger igen i dag, er, at vi er parat til at finde måder til at angribe det, der er årsagen til underskuddet på betalingsbalancen. Men almindelige finanspolitiske stramninger af forbruget ud over den indeksering af giftskatterne, vi altid har erklæret os parat til, har vi selvfølgelig ikke med, og derfor skal man ikke senere komme med beregninger, der viser 8–9 mia kr. i momsforhøjelse, og bruge det til at forvride billedet fuldstændig.

Der er i det socialdemokratiske alternativ, vi har fremlagt, indbygget en forbedring af betalingsbalancen ved, at vi ikke lover folk et stigende privatforbrug, men at vi lover folk en øget fritid.